

Sygn. akt IV KKN 416/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 2 sierpnia 2002 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Prezes SN Lech Paprzycki (przewodniczący)

SSN Lidia Misiurkiewicz

SSN Jacek Sobczak (spr.)

Protokolant Anna Błachnio – Parzych

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Aleksandra Herzoga

w sprawie **J. S.**

oskarżonego z art. 145 § 2 kk z 1969 r.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 2 sierpnia 2002 r.,

kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w B.

z dnia 10 lutego 1998 r., sygn. akt III [...] Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 7 marca 1997 r., sygn. akt II K [...]

- 1. oddala kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwalnia oskarżycielkę posiłkową od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, w tym od nieuiszczonej opłaty od kasacji.**

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 7 marca 1997 r. uznał J. S. za winnego tego, że „8 sierpnia 1994 r. na trasie M. – X. w Republice Białorusi nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa drogowego w ruchu lądowym określone w art. 51 pkt 1 i pkt 10 ustawy z dnia 10 lutego 1983 r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, iż jako kierujący samochodem – ciągnikiem siodłowym m-ki R. [...] nr rej. [...] połączonym z naczepą poprzez nieprawidłowe zabezpieczenie przed możliwością przesunięcia ładunku w postaci składanego domku i paczek z blachy falistej spowodował jego upadek na lewą stronę jezdni, w który uderzył jadący z przeciwnego kierunku samochód m-ki V. [...] nr rej. [...] w wyniku czego kierujący samochodem S. P. D. zmarł na miejscu”, tj. przestępstwa z art. 145 § 2 dkk i za to na mocy powołanego przepisu skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 73 § 1 i 2 dkk, art. 75 § 1 dkk zawiesił oskarżonemu wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat oraz wymierzył mu grzywnę 700 złotych z zamianą w razie nieuiszczenia jej w terminie na 2 miesiące i dziesięć dni zastępczej kary pozbawienia wolności. Obciążył go też kosztami postępowania i opłatą.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją obrońca oskarżonego.

Sąd Wojewódzki w B., wyrokiem z dnia 10 lutego 1998 r., sygn. akt III [...] Ka [...], na zasadzie art. 386 dkpk, art. 549 § 1 pkt 2 dkpk i na mocy art. 11 pkt 2 dkpk w zw. z art. 26 § 1 dkk postępowanie karne wobec oskarżonego umorzył, a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa. Ponadto zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej N. D. poniesione przez nią koszty postępowania w postępowaniu odwoławczym.

Od tego wyroku kasację wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zarzucając: rażąco obrazę przepisów art. 2 § 1 pkt 1 i 3 dkpk, art. 3 § 1 dkpk, art. 4 § 1 dkpk, art. 357 dkpk i 372 § 2 dkpk, której dopuścił się Sąd Wojewódzki w B. nie uwzględniając w sposób dostateczny okoliczności obciążających oskarżonego a zwłaszcza ciężaru gatunkowego przypisanego mu czynu, oraz uznając w sposób graniczący z dowolnością, iż zachowanie się J. S. było znikomo niebezpieczne społecznie; rażące naruszenie przepisów art. 7 § 2 dkk, art. 26 § 1 dkk, art. 50 § 1 i 2 dkk oraz art. 145 § 2 dkk poprzez błędną interpretację tych przepisów lub ich nie zastosowania i przyjęcie, że uchybienia jakich dopuścił się oskarżony w zakresie zabezpieczenia przewożonego przezeń samochodem na odległość ponad 2000 km niebezpiecznego ładunku świadczą o nikłym jego zawinieniu, zaś skutek tych uchybień w postaci śmierci S. P. D. nie stoi na przeszkodzie w umorzeniu postępowania w stosunku do J. S. wobec znikomego niebezpieczeństwa społecznego inkryminowanego mu czynu.

Podnosząc te zarzuty autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Wojewódzkiego w B. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie kasacyjnej Prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podniesione w kasacji zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego i prawa materialnego są bezzasadne w stopniu oczywistym.

Brak podstaw do uznania, że sąd odwoławczy naruszył normę 372 § 2 dkpk (obecnie art. 424 § 2 kpk). Rozstrzygnięcie Sądu Wojewódzkiego w B. nie uchybia w niczym wymogom procedury, bowiem zawiera ustosunkowanie się, rzeczowe i wyczerpujące, do podniesionych w apelacji obrońcy zarzutów, z których żaden nie został pominięty.

Uzasadnienie wyroku Sądu Wojewódzkiego nie pozostawia wątpliwości co do tego, że sąd ten, dokonując analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uwzględnił zarówno wyjaśnienia oskarżonego, jak i wnioski zawarte w opinii biegłych, w sposób jasny i wyczerpujący wykazał dlaczego przyjął sprawstwo oskarżonego, przy przyczynieniu się pokrzywdzonego do zaistniałego zdarzenia oraz nie podzielił ustaleń sądu pierwszej instancji co do stanu nietrzeźwości pokrzywdzonego w tym zakresie zmieniając je. Należy więc uznać, iż orzeczenie Sądu Wojewódzkiego jest w świetle analizy zgromadzonych w sprawie dowodów, dokonanej w ramach kontroli kasacyjnej, merytorycznie trafne.

Analiza treści kasacji, sposobu konstruowania zarzutów, prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż zarzut naruszenia prawa procesowego (art. 2 § 1 pkt 1 i 3 dkpk, art. 3 § 1 dkpk, art. 4 § 1 dkpk, art. 357 dkpk) jak i prawa materialnego (art. 7 § 2 dkk, art. 26 § 1 dkk, art. 50 § 1 i 2 dkk oraz art. 145 § 2 dkk) sprowadzają się – w istocie rzeczy – do polemiki z ustaleniami faktycznymi. Jest całkiem oczywiste, że nietrafne nazwanie przez skarżącego wadliwości mającej polegać na przyjęciu za podstawę wyroku błędnych ustaleń faktycznych „naruszeniem prawa materialnego” lub „naruszeniem prawa procesowego”, nie może prowadzić do ignorowania ustawowej regulacji podstaw kasacji. Nie może ono zatem zobowiązywać instancji kasacyjnej do badania - pod pozorem rozpoznawania „zarzutu naruszenia prawa” - zasadności ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku (por. np. wyrok SN V KKN 116/96, OSNKW 1997, z. 3-4, poz. 34). W postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne jest podniesienie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a zatem nie jest wystarczające wskazanie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy – przy odmiennej jego ocenie – pozwala na poczynienie innych ustaleń. W konsekwencji kontrola oceny dowodów z natury nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka

wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy.

Ponadto do akt kasacyjnych zostały dołączone pisma (tłumaczenia: k. 19, 20), z których wynika, iż pokrzywdzony w momencie wypadku nie był pod wpływem alkoholu. Dowody te uznane zostały za wiarygodne w postępowaniu przed Sądem Wojewódzkim. Sąd odwoławczy tym samym nie podzielił poglądu Sądu Rejonowego, iż S. P. D. kierował samochodem pod wpływem alkoholu. Na takie stanowisko miała wpływ m.in. dodatkowa opinia [...] Urzędu Ekspertyz z M..

Z powyższych względów Sąd Najwyższy uznał kasację wniesioną w sprawie za oczywiście bezzasadną i na podstawie art. 537 § 1 kpk orzekł o jej oddaleniu.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono w myśl art. 624 § 1 kpk.

Przewodniczący: Prezes SN (Lech Paprzycki)

Sędziowie: SN (Lidia Misiurkiewicz)

SN (Jacek Sobczak)